

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (๓ จบ)
(แปล) ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาค อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)

พาหุงสะหัสสะมะภินิมิตตะสาธุธัมมคัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาภิรมะวินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทนต์ะวินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นาพาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ท้าวคคิจักกะมะสะนีวะ สุทาร์ณันตัง
เมตตัมพะเสกะ วินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตตะสุทาร์ณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคฺลิมาละวันตัง
อิทธิกิสังคะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

กัตวานะ กัฏฐะมูทะรัง อิวะ คัพภินียา
จัญจายะ พุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเณ
สันเตนะ โสมะวินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

พระจอมมุนีได้ทรงชนะพญามารผู้เฝ้าเขมมาดตั้งพัน ถือ
อาวุธครบมือ ขี้คชสารชื่อครีเมขละ พร้อมด้วยเสนามารโห
ร็องก้องกึก ด้วยธรรมวิธีคือทรงระลึกถึงพระบารมี ๑๐
ประการที่ทรงบำเพ็ญแล้ว มีทานบารมีเป็นต้น ขอชัยมงคล
ทั้งหลาย จงมีแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระพุทธ
ชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนีได้ทรงชนะอาพาถะยักข์ ผู้มีจิตกระด้าง คุร้าย
เหี้ยมโหด มีฤทธิ์ยิ่งกว่าพญามาร ผู้เข้ามาต่อสู้ยิ่งนัก จน
ตลอดรุ่ง ด้วยวิธีที่ทรงฝึกฝนเป็นอันดี คือขันติบารมี ขอชัย
มงคลทั้งหลาย จงมีแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระ
พุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนีได้ทรงชนะพญาช้างชื่อนาพาคิริ เป็นช้างเขมมาน
ยิ่งนัก คุร้ายประจุกไฟป่าและร้ายแรงดั่งจักรวาลและสายฟ้า
(ขององค์อินทร์) ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำ คือพระเมตตา ขอชัย
มงคลทั้งหลาย จงมีแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระ
พุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนีทรงบันดาลอิทธิฤทธิ์ทางใจอันยอดเยี่ยม ชนะ
โจรช้องคฺลิมาล (ผู้มีพวงมาลัยคือนิ้วมือมนุษย์) แสนร้าย
กาจ มีฝีมือ ถือดาบวิ่งไล่พระองค์ไปเส้นทาง ๓ โยชน์ ขอชัย
มงคลทั้งหลาย จงมีแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระ
พุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนีได้ทรงชนะกัถว่าร้ายของนางจัญจามาณวิกา
ผู้ทำอาการประหนึ่งว่ามีครรภ์ เพราะทำไม่มีมีสันฐานกลม
(ผูกคิดไว้) ให้เป็นประจุมิท้อง ด้วยวิธีสมาธิอันงาม คือ
ความสงบระงับพระหฤทัย ในท่ามกลางหมู่ชน ขอชัยมงคล
ทั้งหลาย จงมีแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระพุทธ
ชัยมงคลนั้น

* คือความอดทน-อดกลั้น ซึ่งเป็น ๑ ในพระบารมี ๑๐ ประการ

ตั้งจ้ง วิหาเย มะตีสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะดิอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี

นัน โทปะนันทะภูชะคัง วิพูชัง มะหิทชัง
ปุตเตนะ เถระภูชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธิปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี

ทุกคาหะทัญญูภูชะเคนะ สุตัญญะหัตถัง
พรหมัง วิสุทธิตุติมิทธิปะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภาวะตุ เต ชะยะมังคะลานี

เอตาปี พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะกาลา
โย วาจะโน ทินะทีเน สาระเต มะคันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปิตทะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

มหาการุณิโก

มหาการุณิโก นาโถ
หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปุเรตวา ปาระมีสัพพา
ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
โหตุ เต ชะยะมังคะลังฯ

ชะยันโต โพธิยา มูเล
สักขานัง นันทิวาฑะโน
เอวัง ตะวัง วิชะโย โหหิ
ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล

พระจอมมุนีทรงรุ่งเรืองแล้วด้วยประทีป คือปัญญา ได้ชนะ
สังกนิกรณณ์[†] ผู้มีอิจฉาสัยในที่จะละเสียซึ่งความสัจ มุ่งยก
ถ้อยคำของตน ให้สูงล้ำจุกจรง เป็นผู้มิดมนยิ่งนัก ด้วย
เทศนาญาณวิธี คือรู้อิจฉาสัยแล้วตรัสเทศนาให้มองเห็น
ความจริง ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย
ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนีทรงโปรดให้พระโมคคัลลานะเถระพุทธชิโนรส
นิรมิตกายเป็นนาคราชไปทรมานพญานาคราช ชื่อนันโท-
ปนันทะ ผู้มีความหลงผิด มีฤทธิ์มาก ด้วยวิธีให้ฤทธิ์ที่
เหนือกว่าแก่พระเถระ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่สรรพ
สัตว์ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

พระจอมมุนีได้ทรงชนะพรหม ผู้มีนามว่าพกาพรหม ผู้มีฤทธิ์
สำคัญคนว่าเป็นผู้รุ่งเรืองด้วยคุณอันบริสุทธิ์ มีความเห็นผิด
ประจุกจุกจรดมือไว้อย่างแน่นแฟ้นแล้ว ด้วยวิธีวางยาอัน
พิเศษคือ เทศนาญาณ ขอชัยมงคลทั้งหลาย จงมีแก่สรรพสัตว์
ทั้งหลาย ด้วยเดชแห่งพระพุทธชัยมงคลนั้น

นรชนใด มีปัญญา ไม่เกียจคร้าน สวดกิติ ระลึกกิติ ซึ่งพระ
พุทธชัยมงคล ๘ บทนี้ทุกๆวัน นรชนนั้นจะพึงละเสียได้ ซึ่ง
อุปัทวันตรายทั้งหลาย มีประการต่างๆเป็นอนง และถึงซึ่ง
วิโมกข์ อันเป็นบรมสุขแลฯ

ผู้เป็นที่พึ่งของสัตว์ทั้งหลาย ประกอบแล้วด้วยพระ
มหาการุณา ยังบารมีทั้งหลายทั้งปวงให้เต็ม
เพื่อประโยชน์แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย
ได้บรรลุลสัมโพธิญาณอันอุดมแล้ว
ด้วยการกล่าวคำสัจนี้
ขอชัยมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า

ขอข้าพเจ้าจงมีชัยชนะ
เหมือนพระจอมมุนีทรงชนะมาร
ที่โคนโพธิพฤกษ์
ถึงความเป็นผู้เลิศในสรรพพุทธาภิเษก

[†] อ่านว่า พรหมมัง

[‡] อ่านว่า สังจะกะนิครนถ์, นิครณถ์คือ นักบวชประเภทหนึ่งในสมัย

พุทธกาล

[§] คือ ความหลุดพ้น ฯลฯ

อะปะราชิตะปัลลังเก
สีเส ประฐะวิโปกขะเร
อะภิสเสถ สัพพะพุทธานัง
อัครปิตโต ปะโมทะติ
สุณักขัตตัง สุมังคะลัง
สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุชะโน สุมุหุตโต จะ
สุยัญจัง พรหมะ** จาริสุ
ปะทักขินัง กายะกัมมัง
วาจา กัมมัง ปะทักขินัง
ปะทักขินัง มะโนกัมมัง
ปะณิธิ เต ปะทักขินา
ปะทักขินานิ กัตวานะ
ละกันตัตถะ ปะทักขิณ

กะวะตุ สัพพะมังคะลัง,
รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะพุทธานุภาเวนะ,
สะทา โสตถิ ะวันตุ เต ฯ

กะวะตุ สัพพะมังคะลัง,
รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะธัมมานุภาเวนะ,
สะทา โสตถิ ะวันตุ เต ฯ

กะวะตุ สัพพะมังคะลัง,
รักขันตุ สัพพะเทวะตา,
สัพพะสังฆานุภาเวนะ,
สะทา โสตถิ ะวันตุ เต ฯ

ทรงปราโมทย์อยู่บนอปราจิตบัลลังก์อันสูง
เป็นจอมมหาปฐพี
ทรงเพิ่มพูนความยินดี
แก่เหล่าประยูรญาติสาวกวงศ์นั้นเทอญ
เวลาที่สัตว์^{††} ประพฤติชอบ ชื่อว่า ฤกษ์ดี มงคลดี
สว่างดี รุ่งดี
และ ขณะดี ครัวดี
บูชาดีแล้ว ในพรหมจารีบุคลทั้งหลาย
กายกรรม เป็นประตักขิณ^{†††}
วจีกรรม เป็นประตักขิณ
มโนกรรม เป็นประตักขิณ
ความปรารถนาของท่าน เป็นประตักขิณ
สัตว์ทั้งหลาย ทำกรรมอันเป็นประตักขิณแล้ว
ย่อมได้ประโยชน์ทั้งหลาย อันเป็นประตักขิณ

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า,
ขอเหล่าเทวดาทั้งหลายทั้งปวงจงรักษาข้าพเจ้า,
ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า,
ขอความสวัสดิ์ดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อเทอญ

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า,
ขอเหล่าเทวดาทั้งหลายทั้งปวงจงรักษาข้าพเจ้า,
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม,
ขอความสวัสดิ์ดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อเทอญ

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ข้าพเจ้า,
ขอเหล่าเทวดาทั้งหลายทั้งปวงจงรักษาข้าพเจ้า,
ด้วยอานุภาพแห่งพระอริยสงฆ์,
ขอความสวัสดิ์ดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อเทอญ

** อ่านว่า พรหมมะ

†† หมายถึง สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย เช่น มนุษย์และสรรพสัตว์

††† ประตักขิณ หมายถึงการกระทำความดีด้วยความเคารพ โดยใช้มือ ขวาหรือแขนด้านขวา หรือที่หลายท่านเรียกว่า “ส่วนเบื้องขวา” ซึ่งเป็นธรรมเนียมที่มีมาช้านานแล้ว และน่าจะสืบเนื่องมาจากประเทศอินเดีย แต่ครั้งพุทธกาล การกระทำที่เป็นประตักขิณในที่นี้ จึงหมายถึง การกระทำความดีอันเป็นกุศล

พระคาถาชินบัญชร

ปุตตะกาโมละเภปุตตัง ฐะนะกาโมละเกะนัง อັถถิกาเยกายะญาเย เทวานังปิยะตังสุตตะวา
อิติปิโสภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ มรณังสุขัง อะระหังสุคะโต นะโมพุทฺธาเย

ชะยาสะนาคะตา พุทฺธา
เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง
เย ปิวิงสุ นะราสะภา

พระนราสภพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้ประทับนั่งอยู่บน
ไชยบัลลังก์ ทรงพิชิตพระยามารารัทธิราช ผู้พรั่งพร้อม
ด้วยเสนาราชพาหนะ แล้วทรงเสวยอมฤตรส คือ
อริยสัจธรรมทั้ง ๔ ประการ

ตัมหังคะราทะโย พุทฺธา
อัญฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติภูจฺจिता มัยหัง
มัตตะเก เต มุนิสสะรา

เป็นผู้นำสรรพสัตว์ให้ข้ามพ้นจากกิเลสและกอง
ทุกข์ มี ๒๘ พระองค์ คือ พระผู้ทรงนามว่า ตัมหัง
กรเป็นอาทิ พระพุทธเจ้าผู้จอมมุนีทั้งหมดนั้น ข้าฯ
ขออัญเชิญมาประดิษฐานเหนือเศียรเกล้า

สีเส ปะติภูจฺจิตะ มัยหัง
พุทฺโธ ฐัมโม ทะวิโล จะเน
สังโฆ ปะติภูจฺจิตะ มัยหัง
อุเร สัพพะคุณากะโร

พระพุทธเจ้าประดิษฐานอยู่บนศีรษะ
พระธรรมอยู่ที่ดวงตาทั้งสอง
พระองค์ผู้เป็นอากรบ่อเกิดแห่งสรรพคุณอยู่ที่อก

หะทะเย เม อะนุรุทฺโธ
สารีปุตโต จะ ทักขิณเ
โกณทัณฺเฑ โย ปิภูจฺจิกาสัมมิง
โมคคัลลาโน จะ วามะเก

พระอนุรุทธอยู่ที่ใจ
พระสารีบุตรอยู่เบื้องขวา
พระโมคคัลลาน์อยู่เบื้องซ้าย
พระอัญญาโกณฑัญญะอยู่เบื้องหลัง

ทักขิณเ สะวะเน มัยหัง
อาสุง อานันทะราหุลา
กัสสะโป จะ มะหানাโม
อุภาสุง วามะโสตะเก

พระอานนทกับพระราหุล อยู่ที่หูขวา
พระกัสสปะ พระมหานามะอยู่ที่หูซ้าย

เกสันเต ปิภูจฺจิกาสัมมิง
สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปโน
โสภิตะ มุนิปุญฺจะโว

มุนีผู้ประเสริฐ คือ พระโสภิตะผู้สมบูรณ์ด้วยสิริดัง
พระอาทิตย์ส่องแสงอยู่ทุกเส้นขน ตลอดร่างทั้ง
ข้างหน้าและข้างหลัง

กุมารกัสสะโป เถโร
มะเหสี จิตตะวาตะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง
ปะติฏฐาสี คุณากะโร

ปฺณ โณ อังคฺลิมาโล จะ
อุปาตี นันทะสีวะลี
เถราปฺญจะ อิม ชาตา
นะลาเต ตีละกา มะมะ

เสสาตีติ มะหาเถรา
วิชิตา ชินะสาวะกา
เอเตสีติ มะหาเถรา
ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตชนะ
อังกะมิงฺเกสุ สันฐิตา

ระตะนัง ปฺระโต อาลี
ทักขิณเฒ เมตตะสุตตะกััง
ระชัคคัง ปิงละโต อาลี
วาเม อังคฺลิมาละกััง

ขันธะโมระปะริตตัญจะ
อาภูนาภูยยะสุตตะกััง
อากาศะ ละทะนัง อาลี
เสสา ปาการะสันฐิตา

ชินามาวะระสังขุดตา
สัตตปปากะระลังกะตา
วตะปิตตาทิสัญชาตา
พาหิรัชฌัตตูปิทะวา

อะเสสา วินะยัง ยันตุ
อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิงฺเจนะ
สะทา สัมพุททะปัญชะเร

พระเถระกุมารกัสสะปะผู้แสวงบุญทรงคุณอันวิเศษ

มีวาตะอันพิจิตรไพบราอยู่ที่พักเป็นประจำ

พระปฺณณะ พระองคฺลิมาล
พระอุปาตี พระนันทะและพระสีวะลี
พระเถระทั้ง ๕ นี้จึงปรากฏเกิด
เป็นกระแจะจุมเจิมที่หน้าผาก

ส่วนพระอสีติมหาเถระที่เหลือ
ผู้มีชัชยและเป็นโอรส
เป็นพระสาวกของพระพุทธองค์ผู้ทรงชัชย
แต่ละองค์ล้วนรุ่งเรืองไฟโรจน์
ด้วยเดชแห่งศีล
ให้ดำรงอยู่ทั่วทุกอวัยวะน้อยใหญ่

รัตนสูตรอยู่เบื้องหน้า
เมตตสูตร อยู่เบื้องขวา
อังคฺลิมาลปริตร อยู่เบื้องซ้าย
ระชัคคสูตรอยู่เบื้องหลัง

ขันธปริตร
และอาภูนาภูยสุตร
เป็นเครื่องกางกั้นคูดหลังคาวอยู่บนนภากาศ

อนึ่ง พระชินะเจ้าทั้งหลายนอกจากที่ได้กล่าวมาแล้ว
นี้ ผู้ประกอบพร้อมด้วยกำลังนานาชนิด มีศิวาทิคุณ
อันมั่นคง คือ สัตตประการเป็นอารมณ์มาตั้งล้อม
เป็นกำแพง

ด้วยเดชานุภาพแห่งพระอนันตชินะเจ้า
ไม่ว่าจะทำกิจการใดๆ
เมื่อข้าพเจ้าเข้าอาศัยอยู่ในพระบัพุชระ
คือ แวดวงทรงล้อมแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ชินะปัญหะระมัชฌัมหิ
วิหะรันตัง มะฮีตะเส
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ
เด มะหาปริสาสะภา

อิจเจวะมันโต สุกุตโต สุรักโข
ชินานุกาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุกาเวนะ ชิตาริสังโฆ
สังฆานุกาเวนะ ชิตันตะราโย

สัทธัมมานุกาเวปาโลโต
จะรามิ ชินะปัญหะเรตติฯ
(ชินะปัญหะระกาธา นิฎฐิตา)

ขอโรคอุปัทวทุกข์ทั้งภายนอกและภายในอันเกิดแต่
โรคร้าย คือ โรคลมและโรคดีเป็นต้น เป็นสมุฏฐาน
จงถึงการกำจัดให้พินาศไปอย่าได้เหลือ ขอพระมหา
บุรุษผู้ทรงพระคุณอันล้ำเลิศทั้งปวงนั้นจงอภิบาล
ข้าฯ ผู้อยู่ในภาคพื้นท่ามกลางพระชินบัญชร ข้าฯ
ได้รับการคุ้มครองปกป้องรักษาภายในเป็นอันดีดังนี้
แล้ว และได้รับการอภิบาลด้วยคุณานุภาพแห่งพระ
สัทธรรม จึงชนะเสียได้ด้วยอุปัทวันตรายใดๆ ด้วย
อานุภาพแห่งพระชินะพุทธเจ้า ชนะหมู่ข้าศึกศัตรู
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม ชนะอันตรายด้วย
อานุภาพแห่งพระสงฆ์ท่องเที่ยวไปโดยสวัสดิเป็น
นิจันรันตฺรฯ

ถวายพรพระ

อิติปิ โส ภะคะวา

อะระหัง
สัมมาสัมพุทธโธ
วิชาจะระณะสัมปันโน
สุคะโต
โลกะวิทู
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ
สัจจา เทวะมะนุสสานัง
พุทธโธ
ภะคะวาติ

ก็กิตติศัพท์อันงามของพระผู้มีพระภาคเจ้า นั้น ได้ฟังไปแล้ว
อย่างนี้ว่า แม้เพราะเหตุนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์นั้น
เป็นพระอรหันต์ ผู้ไกลจากกิเลส เป็นผู้ควรไหว้ ควรบูชา
เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง
เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชา และจรณะ
เป็นผู้เสด็จไปดีแล้ว
เป็นผู้รู้แจ้งโลก
เป็นผู้ฝึกนุรุษที่ควรฝึก ไม่มีนุรุษอื่นยิ่งไปกว่า
เป็นศาสดาของเทวดา และมนุษย์ทั้งหลาย
เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
เป็นผู้จำแนกแจกธรรม ดังนี้ฯ

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
สันติภุทฺธิโก
อะกาลิโก
เอหิภิกขุสสิโก
โอปนนะชฺชิโก
ปัจจัตตัง เวทิตฺัพ โภ วิญญูสีติ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สาวิจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ยะทิทัง
จัตตาริ ปุริสะยุคานิ
อัญฺฐะ ปุริสะปุคคะลา
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อาหุเนยโย
ปาหุเนยโย
ทักขิเนยโย
อัญฺชเสถิกระณีโย
อะนุตตะรัง ปุญฺญักเขตตัง โลกัสสาติ

พระธรรมอันผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสไว้ดีแล้ว
อันผู้ได้บรรลุธรรม จะพึงเห็น ได้ด้วยตนเอง
ไม่ประกอบด้วยกาลเวลา
ควรเรียกให้มาดูชม มาพิสูจน์ศึกษา
อันบุคคลควรน้อมนำเข้ามาในตน
อันวิญญูชนทั้งหลาย พึงรู้ได้เฉพาะตน

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดีแล้ว
พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติตรงแล้ว
พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติถูกต้องทาง
พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติสมควร
คือ
คู่แห่งบุรุษทั้งหลาย ๔
บุรุษบุคคลทั้งหลาย ๘
นี้พระสงฆ์สาวก ของผู้มีพระภาคเจ้า
เป็นผู้ควรของกำนับ
เป็นผู้ควรแก่การต้อนรับ
เป็นผู้ควรแก่ของทำบุญ
เป็นผู้ควรแก่การกระทำอัญชลี (การกราบไหว้)
เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีเนื้อนาบุญอื่นยิ่งกว่า